

Draga braćo i sestre, dobro jutro i dobrodošli!

Zadovoljstvo mi je poželjeti vam dobrodošlicu prigodom vašeg plenarnog sastanka na kojem slavite sedamdesetu obljetnicu uspostave Papinskog odbora.

Pozdravljam predsjednika fra. Marek Inglot, i ja pozdravljam svakog od vas, zahvalan na vašem susretu i na vašoj službi. Dolazite iz raznih zemalja i s tri kontinenta, svaki sa svojom cijenjenom stručnošću. Na taj način jamčite međunarodnu dimenziju i multidisciplinarnost Odbora, čije su istraživačke, konferencijske i izdavačke aktivnosti dio plodne i svrhovite multikulturalne dinamike. Prekrasna serija "Djela i dokumenti", koju vodi tajništvo Papinskog odbora, također ove godine slavi objavljivanje svog sedamdesetog sveska.

To svjedoči o predanosti traganju za povijesnom istinom na globalnoj razini, u duhu dijaloga s različitim historiografskim senzibilitetima i višestrukim tradicijama proučavanja. Dobro je surađivati s drugima, proširujući znanstvene i ljudske odnose, izbjegavajući oblike mentalne i institucionalne izolacije. Potičem vas da zadržite ovaj obogaćujući pristup, temeljen na stalnom i pažljivom slušanju, bez ikakvih ideologija – ideologije ubijaju – i poštujući istinu. Ponavljam ono što sam vam rekao u povodu vaše šezdesete obljetnice: „U susretu i zajedničkom radu s istraživačima iz svih kultura i religija možete dati poseban doprinos dijalogu između Crkve i suvremenog svijeta“ (Govor, 12. travnja 2014).

Ovaj stil pridonosi razvoju onoga što bih nazvao "kulturnom diplomacijom": vrlo je pravovremen. Danas potrebniji nego ikad u kontekstu opasnog tekućeg globalnog sukoba koji ne možemo pasivno promatrati. Stoga vas pozivam da nastavite s radom povijesnog istraživanja otvarajući obzore za dijalog, gdje možete donijeti svjetlo nade Evanđelja, te nade koja ne razočarava (usp. Rim 5,5).

Volim razmišljati o odnosu između Crkve i povjesničara u smislu bliskosti. Doista, između Crkve i povijesti postoji vitalan odnos. Sveti Pavao VI. razvio je intenzivno razmišljanje o ovom aspektu, videći posebno mjesto susreta Crkve i povjesničara u zajedničkom traženju istine i u zajedničkom služenju istini. Istraživanje i servis. Ovo su riječi koje je 1967. godine uputio povjesničarima: „Možda se upravo ovdje nalazi glavna točka susreta između vas i nas [...], između vjerske istine čiji je čuvar Crkva i povijesne istine, čiji ste vi dobri i predani sluge: cijela građevina kršćanstva, njegove doktrine, njegova morala i bogoslužja, sve u konačnici počiva na svjedočanstvu. Kristovi apostoli posvjedočili su ono što su vidjeli i čuli. [...] To pokazuje koliko je jedna cjelina duhovne i religiozne naravi kao što je Katolička Crkva zainteresirana za traženje i afirmaciju povijesne istine [...] I ona ima povijest, a povijesni karakter njezina podrijetlo je za nju od odlučujuće važnosti“ (Obraćanje sudionicima Generalne skupštine Međunarodnog odbora za povijesne znanosti, 3. lipnja 1967.).

Crkva putuje kroz povijest, zajedno sa ženama i muškarcima svakog vremena, i ne pripada nijednoj posebnoj kulturi, nego želi oživjeti, krotkim i hrabrim svjedočanstvom Evanđelja, srce svake kulture, kako bi izgradila zajedno civilizacija susreta. Umjesto toga, iskušenja samozaokupljenog individualizma i ideološke afirmacije vlastitog gledišta potiču neuljudnost sukoba. Dobro je da vi, sedamdeset godina nakon vaše uspostave, svjedočite da se možete oduprijeti takvim iskušenjima, živjeti sa strašću, kroz proučavanje, regenerativno iskustvo služenja jedinstvu, tom složenom i skladnom jedinstvu koje nam Duh Sveti pokazuje na Pedesetnicu .

Prije sedamdeset godina, u tom Duhom blagoslovljenom događaju koji je bio Drugi vatikanski koncil, sveti Pavao VI. izrekao je riječi koje odjekuju kao upozorenje protiv svakog laskanja samozadovoljne crkvene samoreferentnosti, od koje vaša služba mora biti zaštićena, i rekao: „Neka nitko [...] ne misli da se Crkva [...] bavi samom sobom da bi bila samozadovoljna, a zaboravlja i Krista, od kojega sve prima, kojemu sve duguje, i ljudski rod, čijoj je službi rođena. Crkva stoji u sredini između Krista i ljudske zajednice, ne povučena u sebe, ne kao neprozirni veo koji zastire pogled, nije sama sebi svrha, nego naprotiv neprestano nastoji biti sva Kristova, u Kristu, za Krista. , biti sav od ljudi, među ljudima, za ljude, istinski ponizan i izvrstan posrednik između božanskog Spasitelja i čovječanstva” (Govor na otvaranju Trećeg zasjedanja II. vatikanskog sabora, 14. rujna 1964,17).

Za vašu sedamdesetu obljetnicu želim da svoj rad uskladite s ovim riječima: neka vas vaše povijesne studije učine gospodarima čovječanstva i slugama čovječanstva. Tebi i tvojim najdražima srdačno udjeljujem svoj blagoslov i molim te da moliš za mene. Hvala vam.

Bilten Tiskovnog ureda Svete Stolice, 20. travnja 2024